

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za jeden mesec 1 gid. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gid., za pol leta 6 gid., za četrt leta 3 gid., za jeden mesec 1 gid.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gid. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inzerate) vsprejema upravništvo in ekspeditelja v „Katol. Tiskarni“, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rekopisni se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenči nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 165.

V Ljubljani, v petek 23. julija 1897.

Letnik XXV.

Več luči.

III.

Miroljubni „Slovenski List“ se je močno raztogotil o zadnjem članku. Pravi, da smo „pisači“, ki se „vsejamo v zadevi vere in morale na sodni stol“ in s pomočjo „gorostasne neresnice“ obsojamo „posamezne osebe za liberalce“. Pravi, da imajo škofje dolžnost, pokazati nam v katekizmu oni odstavek, ki pripoveduje, „na kakšen način naj kristijan popravi storjeno obrekovanje in krivično obdolženje“. Naposled si odločno prepoveduje, da bi prevzeta „teokraška vlada“, ki je menda napravila že dovolj zla v deželi, sumničila njegovo krščanstvo. „Krščanski Slovenci smo!“ — to je naslov svetozveznemu članku.

No, no, le mirno! Pisači smo, gorostasno neresnico smo pisali — vse to se tako lahko reče, kakor oporeče. Vprašanje je le, če se reče s pravdo! Katera pa je tista „gorostasna neresnica“? Z analizo smo raskrojili njegovo „neodvisnost“, in zazdelo se nam je, da hoče biti ta list neodvisen le od cerkvene in škofovske oblasti. Isto smo razbrali iz tega, kar je pisal „Slovenski List“ o „teokraški vladi in narodni republiki“. Narodno republiko je stavil v protivje s „sicer dobro“ teokraško vlado in je dejal, da se javlja v svobodnem izražanju „narodne volje“. Če to niso same neješčne besede in fraze, sledi prav to, kar smo rekli: „Slovenski List“ ima krščanski program, a dodal mu je tak dodatek o neodvisnosti, ki iz njega dejanski sledi tajitev škofovske oblasti nad narodovo vero in moralo.

Kaj pa je „teokraška vlada“? Bogovladstvo! Liberalci imenujejo teokraško vlado bogovladstvo po cerkvi in škofih. Katoliška cerkev namreč izpoveda, da je božja ustanova; da je nje oblast

neposredno od Boga; da je papež namestnik, vikar Kristusa — Boga; da so škofje „od sv. Duha postavljeni za vlado cerkve božje“.

Vse to imenujejo liberalci teokratizem katoliške cerkve. Zoper tak teokratizem se liberalci bojujejo, ker tajé božanski izvor krščanstva in božjo ustanovo katoliške cerkve. Katoliški liberalci pa pač priznavajo, da je katoliška cerkev božja ustanova, priznavajo „teokratizem“, a krčijo mu meje po svoji glavi. Priznavajo oblast škofovsko, a le, dokler ne pride v opreko z „narodno voljo“. Zato je katoliški liberalizem zmes katoličanstva in liberalizma. Katoličanstvo izpoveda javno, da imajo škofje ne le pravico, ampak tudi dolžnost, čuvati med ljudstvom vero in moralo. Katoliški liberalizem tudi. „Mi imamo,“ piše „Slovenski List“ (št. 30.), „v našem strogo krščanskem programu nauk in ga izpovemo tudi javno, da imajo škofje ne le pravico, ampak tudi dolžnost, čuvati med ljudstvom vero in moralo.“ Liberalizem pa uvaja „narodno voljo“; priznava le Boga v nebesih, pa narod na zemlji. Krščanski liberalizem tudi, ko govori o „narodni republiki“. Zato je katoliški liberalizem pravo polutanstvo, a ker polutanstvo, zato je kriv največje zmete pojmov in načel. Katoliški liberalizem se izpremeta iz katoličanstva v liberalizem, in iz liberalizma zopet v katoličanstvo. Reci katoliškemu liberalcu, da je liberalce, takoj ti pokaže svoj krščanski program; reci mu, da je klerikalec, takoj ti pokaže dodatek: „neodvisen“!

Če se torej „Slovenski List“ vedno bojuje proti „teokraški vladi“ in te ne umeje ni v liberalnem, ni v katoliško-liberalnem smislu, naj vendar pové, kaj misli! Pové naj jasno in določno! Zakaj uvajati nove fraze in stare fraze v novem smislu, ko je že

itak toliko fraz, da večina ljudij skoro ne vé, kaj govori, kadarkoli kaj zine o politiki! Pové naj sam, kaj misli, potem ne bo nevarnosti, da bi ga „krivo sodili“ in ne bo treba klicati katekizma in škofov na pomoč!

Radi podpišemo, kar piše „Slovenski List“: „Mi imamo v našem strogo krščanskem programu nauk in ga izpovemo tudi javno, da imajo škofje ne le pravico, ampak tudi dolžnost, čuvati med ljudstvom vero in moralo.“ A mi terjamo, da to izpoved dosledno izvajajmo! Tudi politika ima moralno in često tudi versko plat. Izpovejmo torej javno tudi to, da imajo škofje ne le pravico, ampak tudi dolžnost, čuvati med ljudstvom politiko po nje moralni in verski plati. Izpovejmo to in tudi delujmo po tej izpovedi! Kadar se to zgodi, ne bodemo o katoliškem liberalizmu zinili ne besedice več. — „Slovenski List“ ne bo imel prilike očitati nam „krivičnega obdolženja.“ Če stranka „Slovenskega Lista“ prizna v svojem programu to katoliško izpoved, potem bo pa tudi že „katol. narodno“. Zato je to ob jednom tudi najbližja pot k slogi.

Proti liberalizmu se bojuje „Slovenski List“, mi tudi. Z liberalizmom noče sloge „Slovenski List“, mi tudi ne. Združimo se torej pod katoliškim praprom! Le-ta je stari slovenski prapor, ki so se pod njim naši dedje bojevali, in ki so pod njim umirali in zmagovali za „krist. častni in slobodo zlatno“! Ako se potem v katoliško-narodni stranki nekateri posebno trudijo, da doseže naš narod enakopravnost, a drugi, da zmaga v Avstriji krščanska misel — dobro! To dvoje ni v nikaki opreki, drugo se z drugim vrlo zлага in ujema. — Kdor se bojuje za narodno enakopravnost, ni še zbog tega proti krščanstvu, a prav tako, kdor se

LISTEK.

Sreča v nesreči.

Vesela dogodba. Spisal Srdán.

(Dalje.)

Miha se menda ni hotel nobenemu zameriti, zato reče:

„Hm, sivkastorjave oči ima!“

In ker je župan še vedno majal z glavo, oglasi se Blaž:

„Vi bi ga radi izpustili, oče župan? Pa jaz vam povem, vi ste odgovorni, vi se boste odgovarjali, če kaj takega naredite —“.

„I, pa naj ima sive oči, no! Obleka je na pol gosposka —“.

„Vidite, oče župan!“ pokaže z zadovoljstvom Blaž na zaprašeno in umazano obleko Gržine, „kar zaprite ga!“

„Gospod župan“, vpraša Peter Gržina skoro z milim glasom, „vi mislite, da sem kak klatež?“

„Hm“, reče župan, „veste, vse tako kaže“.

„Gospod župan! Pošljite po Mihaela Pavliča, saj ga poznate, ne?“

„Po tega? Hm, hm!“

„Zakaj pa ne? On me dobro pozna“.

„No, pa pošljimo jednega ponj“.

In odposlal je nekega paglavca.

„Zdaj pa, oče župan, kam ga denemo?“ povpraša skrbni Blaž.

„Tristo! V hišo me peljite in jesti mi prinesite. Čez pol ure bo že tako Mihael Pavlič prišel. In pa odvežite me vendar“.

„Da bo ušel, kaj ne?“ vzklikne Blaž. „Ne tega pa že ne“.

„Veste kaj, možje“, oglasi se župan, „pod streho v tisto čumnato ga zaprimo. Skozi okno ne more in vrata zaklenemo“.

„Ze prav!“ godrnjal je Gržina, ker prišel je do spoznanja, da vsa jeza ne pomaga nič. „Le počakajte!“ in precej mirno je šel pod streho, kjer so mu razvezali roki.

„Pa jesti in piti mi prinesite, saj imam denarja in tu je gostilna — no, kaj me gledate, gospod župan, kaj mislite, da jaz ne jem — le brž!“ in ubogi Peter Gržina se spusti na veljkansko skrinjo, ki je bila v ljuknji, v katero so ga spravili. Poleg skrinje je bilo v čumnati še nekaj, podobno nekoli ali prav malo mizi.

Župan pokima in odide, a ne pozabi skrbno zakleniti za seboj vrat.

Peter Gržina pa globoko vzdahne. Spomni se vseh nadlog in težav, ki jih je že danes preстал — prepira precej zjutraj, potem one težavne poti, na kateri mu je vse nagajalo — in naposled ga še zapró kot hudodeleca. Ne, toliko smole je pa že preveč. Človek bi kar ne verjel.

In ko Gržina vse dobro premisli in pretehta, vzdihne s skesanim srcem: „Budalo sem, prav gotovo, največje budalo na svetu. Kaj se mi je bilo treba pripraviti in potem teščemu tekati tri ure daleč? Osel sem! Ona ima sicer dolg jezik, kakor vse ženske, pa vendar ne misli, kakor govori. U, koliko nepotrebne neumnosti!“

Gotovo ni Peter Gržina do tedaj še nikdar tako pametno mislil. Le žal, da se dalje časa ni mogel kesati, ker odprla so se vrata in prikazal se je župan z jedili. Za njim pa je stopal Blaž, ki je prišel iz pivnice pogledat, če jetnik še ni ušel. Veselo plane Gržina k jedi.

„Mihaela Pavliča ni doma. Domov pride šele zvečer“, izpregovori župan.

„Kaj?“ vpraša Gržina preplašen.

„Oče župan“, oglasi se Blaž, „ali bi ne bilo dobro poslati precej po orožnike?“

„I ne bodi siten. Saj sem jaz župan, in bom že naredil, da bo prav! Pojdiva!“

Peter Gržina pa si je ugasil žejo in utešil glad, potem pa stegnil svoje ude po skrinji. Trenotek pozneje je že spal in ležal kakor ubit.

III.

Ako Peter Gržina ni znal olikano nastopati, ako si je v zadregah še manj vedel pomagati nego otrok — nekaj je pa vendar znal temeljito, namreč — spati. In tudi danes je to slavno dokazal, ker spal je ves dan.

bojuje za krščanstvo, ni še zato „brezdomovinec“. Katoliški prapor je uprav katoliški. Katoliška ideja je vseobčerna, ki družijo v sebi vse druge ideje, vse, kar je resnično in pravično, dobro in lepo.

Bodimo v vsem katoliški Slovenci, pa bodemo — zložni!

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. julija.

Državni zbor se snide po najnovejših poročilih poljskih listov nekoliko pozneje, kakor se je prvotno poročalo. „Slowo Polskie“ ve povedati baje iz zanesljivih virov, da se snide poslaneka zbornica šele v drugi polovici meseca oktobra. Ministerski predsednik grof Badeni, ki se je podal, kakor smo poročali, na svoje posestvo v Galicijo, se vrne zadnjega tega meseca na Dunaj in potem se neki prične resno delo. Pred vsem pa hoče grof Badeni rešiti češko jezikovno vprašanje, predno se snidejo poslanci na Dunaju. V to svrhu se skliče bojda pričetkom septembra češki deželni zbor, ki se bo pečal samo z narodnim vprašanjem in se posvetoval o zakonu glede narodnih kurij. S tem je morda tudi v zvezi poročilo „Moravske Orlice“, ki javlja, da se snidejo dne 8. avgusta vsi državni in deželni poslanci Moravske v skupen posvet v jezikovni zadevi. Ako se tem potom reši to pereče vprašanje na Češkem in Moravskem, potem se je najdati, da bo jesensko zasedanje avstrijskega državnega zbora nekoliko mirneje, kakor je bilo pomladansko, kar gotovo iz dna srca žele vsi ljudski zastopniki, katerim je pri sreči blaginja trpečih stanov.

Naknadni kredit za leto 1897. Včerajšnja „Wiener Zeitg.“ objavlja cesarsko naredbo, s katero se dovoljujejo za posamna ministerstva nekateri naknadni krediti. Proračun za notranje ministerstvo se povisa skupno za 101.024 gl., ki so namenjeni v prvi vrsti za gradbo cest, javno varnost in druge manjše naprave; poleg tega je pa določenih tudi 30.000 gl. za pokritje večjih stroškov za tisk, razpošiljatev in prevode državnega zakonika. Na učnem ministerstvu se je dovolilo 58.064 gl. naknadnega kredita. Od tega se porabi 36.000 gl. za nakup znanstvenih predmetov in opreme savodov in klinik na lekarski medicinski fakulteti, 12.500 gl. pa za slovensko nižjo gimnazijo v Celju do konca šolskega leta 1896/97 oziroma za nadaljno vzdrževanje slovensko-nemškega gimnazijalnega pouka. — Finančnemu ministerstvu se je zvišal kredit za 479.000 gl. Od te svote je namenjenih 66.000 gl. za pomnožitev uradniškega osebja pri finančnih ravnateljstvih in pristojbinskih uradih povodom uvedbe nove davčne postave, raznim davčnim uradom pa v isto svrhu 300.000 gl. Konečno se nahaja mej dovoljenimi svotami še 173.300 gl. za trgovinsko, 176.200 gl. za poljedelsko,

50.000 gl. za pravosodno ministerstvo ter za razne investicije 165.000 gl. — Ves dovoljeni kredit znaša torej 1.206.088 gl. Ta svota se pokriva s 101.700 gl. iz melioracijskega zaklada, s 165.000 gl. pa iz kredita, ki je bil dovoljen za nakup sodniškega posloplja v Sanoku, ki se ne bo porabil. Ostanek se pa pokriva s preostankom, izkazanim v proračunu za letošnje leto v znesku 949.000 gl., ki se potemtakem malone popolnoma porabi. Iz navedenega je razvidno, da se ni uresničilo zatrjevanje finančnega ministra, češ da bodo popolno zadostovale svote, označene v letošnjem proračunu. Sicer bi bil pa fin. minister že pri sestavljanju proračuna lahko upošteval zgoraj omenjene stroške, kajti vedeti je moral, da bo potrebna pomnožitev osebja pri raznih uradih, čim se uvede novi davčni zakon. Ravno tako so mu bile že tudi znane zahteve ostalih ministerstev. — Konečno omenimo še, da se mej dovoljenimi svotami nahaja tudi svota 63.000 gl., ki je namenjena za draginjsko doklado ljubljanskim državnim in železniškim uradnikom.

Položaj Poljakov na Poznanjskem. Vsakomur je znano, da se Poljakom v Nemčiji ne godi prav nič boljše, kakor našim obmejnim sobratom, da v mnogih ozirih še mnogo slabše. V poslednjem času so si pa izmislili zatiralci poljskega naroda neko drugo sredstvo, s katerim menijo doseči v polni meri svoj germanizacijski namen. Vrgli so se z vso silo na poljska društva, katera zistematično zatirajo in na vse mogoče načine ovirajo njihovo delovanje. Splošno se sodi, da se to godi vsled nekega tajnega ministerskega ukaza, kajti nemogoče je, da bi se moglo drugače tako vsestranski zistematično postopati v zatiranju Poljakov. Toda vlada se zelo moti, ako meni, da bo na ta način zatrla poljski živelj v Nemčiji. Ako se narodu prepovedujejo slovesni obhodi, zastave in drugi jednaki znaki, se vendar, akoravno težko, že še prenese in pretrpi; toda ako se ga ovira v združevanju, ako se mu prepoveduje družabno življenje, je to olje na žrjavico, ki le še bolj vzbudi pogum. Čim bolj se narod zatira v tem oziru, tem bolj se združuje okrog svojih voditeljev, katerim je izročil svojo usodo, in tem bolj se goji tesna mejsebojna zveza. Čim več izjemnih zakonov zoper Poljake bo zagledalo beli dan, tem močnejši bode tok, ki se bo konečno zmagovalno uprl svojim nasilnikom in si priboril pravice, ki mu pristajajo po božji in človeški postavi.

Mirovna pogajanja v Carigradu se neki danes dovrše in sklene konečno mir. Tako napovedujejo najnovejša poročila iz stolnice turškega cesarstva. Toda temu poročilu pač ne moremo pripisovati nobene verjetnosti, kajti zadostno skušenj nas je že prepričalo, kako jalova so poročila iz Carigrada. Res je sicer, da se je sultan, akoravno zelo nerad, vsaj navidezno udal hudemu pritisku od strani poslanikov. Zbal se je groženj, ki so mu resno pretile od evropskega konceta, kajti vedel je, da se nobena velevlast ni načelno izrazila proti predlogom Rusije in Nemčije. Znano je vsem, kako so pisali razni nemški, pred vsem pa ruski listi napram Turčiji. Iz vsake vrstice je turška vlada lahko uvidela, da velevlasti ne poznajo šale v tako resnem vprašanju. Posebno pomenljive so v tem oziru besede dnevnika „Novoje Vremja“, ki je pisal poslednje dni nastopno: „Turčija je zopet pokazala svojo prikritost in nevarnost zavlačevanja se zopet približuje. Vlada pa naj nikar ne pozabi, da ima vsaka potrepljivost svoje meje. Ako vladni krogi še sedaj niso zadostno prepričani o neobhodni potrebi, ukloniti se zapovedi velevlastij, jih bodo te drugim načinom o tem popolno prepričale. Zavlačevanje se mora kar najhitreje ustaviti, sicer se sklene mir z Grško s pomočjo evropskega brodogovja. Turčija bo pa potem jenjala biti, kar je sedaj, namreč trajna nevarnost za evropski mir“. Take pisave se je sultan konečno vendar le ustrašil in se je vdal, toda izključeno še ni, da bi ne prišel na površje z novimi težkočami.

Odstop Kasale. Včeraj sta italijanski zunanji minister Visconti-Venosta ter angleški poslanik v Rimu podpisala neko pogodbo, vsled katere se odstopi Kasala Egiptu. Konečno je torej vendar prišlo do tega, tako vzklikuj sedaj italijansko ljudstvo, ki je moralo dovolj žrtvovati za to, da je bila Kasala tako dolgo zasedana le Angliji na ljubo. Dolgo časa je slepila italijanska vlada svoje podložnike s tem, češ, da mora biti ta postojanka zato zasedana, ker se s tem obvaruje Eritreja pred novimi napadi, v resnici pa je trošila ogromne svote le Angležem v

korist, ki so bili vsled tega obvarovani napadov pogumnih sosedov na jugu. Prebivalstvo Italije uvidi sedaj, da se je tudi ta sleparija po znanem receptu lisjaka Crispija izvršila, po katerem je vedno vodil za nos Italijo v afriških zadevah.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 23. julija.

(Draginjske doklade vsled potresa.) Včerajšnja „Wiener Zeitung“ je objavila cesarsko naredbo z dne 15. julija 1897, s katero se dovoljujejo razni naknadni krediti. Mej temi so draginjske doklade za državne in železniške uradnike v znesku 63.000 gl.

(Celjsko vprašanje.) Koliko veljajo Nemci pri ekcelenci g. naučnem ministru, kaže nastopno poročilo nemških listov: „Štajerski deželni odbor je 16. julija poslal prošnjo na ces. namestnika, naj takoj stori potrebne korake, da se slovensko-nemška nižja gimnazija v Celju razpusti, ker v državnem proračunu ni pokritja z njo.“ In res, takoj drugi dan dne 17. t. m. je „Fremdenblatt“ objavil ono senzačno poročilo o razpustu celjske gimnazije. Torej štajerski deželni odbor ima že pravico vtikati se v to stvar! — Graška „Tagespost“ se spominja našega članka glede vspelednic na višji gimnaziji ter dostavlja: „Torej Slovenci še niso zadovoljni s težkim udarcem, ki so ga Nemci dobili v Celju, temveč hočejo popolno zmago z najradikalnejšimi sredstvi. Toda minul je čas, ko so se Nemci ozirali na take grožnje, in sicer za vedno. Danes je Nemcem vsejedno, kaj Slovenci zahtevajo in nameravajo, danes stojé v boju za vse svoje narodne pravice, in v tem boju so nepremagljivi. Znani bodo prepričati slovenske vspelednice, kakor bodo prisilili vlado, da prekliče jezikovni naredbi za Češko in Moravsko. Treba je le hoteti, a voljo imajo ter se ne boje nobene ovire.“ Ali ga čujete čuka! Le nikar ne mislite, nemška gospóda, da bodo avstrijski Slovani mirno prenašali vaše zaušnice. Časi nemške hegemonije so minuli. — Na drugem mestu poroča isti prusaški list, da sedanji vodja nižje gimnazije ne ostane v Celju in da le dva profesorja ostaneta pri višji gimnaziji. Vsprejeti učenci za prvi razred bodo prideleni vspelednici v višji gimnaziji. „Vaterland“ pa opozarja pri tej priliki, da hoče vlada celjsko vprašanje tako rešiti, kakor v Tridentu. Tamošnja nemška gimnazija uradno ni samostojna, temveč le oddelek B drž. gimnazije italijanske, ki kot oddelek A šteje osem razredov. Sicer sta oba zavoda pod jednim klobukom, a se samostojno razvijata. Vodja nemškega oddelka nima naslova „ravnatelj“, a de facto je sam svoj gospodar.

(Osebne vesti.) Ljubljanski župan gospod Ivan Hribar je bil včeraj v Išlo od cesarja vsprejet v avdijenci. — Bivši celjski glavar dr. P. Wagner je imenovan namestniškim svetovalcem v priznanje „zaslug“. — Mnogoletni deželni nadzornik za srednje šole na Primorskem, V. Leschanofsky, je iz Trsta premeščen k dež. šol. svetu v Inostu. Mož nekda ne gre rad odtod.

(Toča.) Grozna nevihta je včeraj, 22. t. mes., raztresla vso svojo ljutost nad zgornjim koncem ribniške doline. Okoli tretje ure popoldne se je zagnilo nebo in temnosivi oblaki so se od jugovzhodne strani pomikali proti Ribnici. Kar je završalo v ozračju in usula se je toča tako na goso, da po nekaterih njivah ni poznati, kaj je ondu raslo. Najbolj so prizadete vasi Zlebič, Sinovica, Zapotok, Vinica in Zamostec. Vse rastlinstvo na polju je do cela uničeno; drevje tako okleščeno, da niti lista na njem ne vidiš. Škoda je velika, žalost ubogih kmetov nepopisna. Še danes zjutraj je bilo vse belo po tleh. Ljudje, ki so bili slučajno takoj po toči v Sodražici, so pravili, da tako strašnega razdejanja niso še videli, kakor po njivah in vrteh pri Zamostcu. Toča je segala prav do ribniškega trga, kjer je skoraj četrt ure močno ropotalo, toda brez znatne škode.

(Ogenj.) Z Dobrove dne 21. julija: Danes popoldne med 4. in 5. uro pogorela so Janezu Češnovarju, h. šte. 28. v Martinem, po domače Gričarju vsa posloplja, to je: hiša, hlev, pod in kolnica ter vse, kar je bilo v podstrešjih spravljenege. Kako je ogenj nastal, se ne vé, ker so ga domači zapazili še le potem, ko so bili krovi že v polnem plamenu. Dobro, da je ta hiša osamljena na gričku zunaj vasi; ko bi se bil ogenj unel kje tam nad cerkvijo, upepeljena bila bi večinoma vsa vas. Pogorelec je zavarovan v Građu za 600 gl., a škoda znaša pa dosti več, ker mu je zgorelo do malega vse blago

Noč je že bila, ko se vzbudi Peter Gržina. Glad ga je zopet mučil, in vzveselil se je, ko je videl pred seboj nekoliko večerje.

„No, vsaj nekoliko pameti imajo“, bila je njegova sodba, ko je spraval vse pod streho.

„Hm, najbolje bi bilo, če bi zopet zaspal, pa nisem nič kaj potreben. Ah nekdo hodi!“

Spodaj pred hišo so se začeli koraki. Nekdo je prišel in potrkal na okno.

Radoveden stopi Peter Gržina k linici. Baš pod seboj zapazi moža, ki je nosil neko breme. Nekdo odpre okno in vpraša:

„A ti si! Pa kje si bil tako dolgo? Jaz sem že mislil, da se ti je kaj pripetilo?“

Bil je župan.

„Vam bom že povedal. Odprite, ta šmentani tobak je težek, kar se da!“

Takoj na to izgine neznanec v hiši.

Peter Gržina pa je v svoji bistroutnosti takoj začel nekaj sumiti.

„A, a, a. Tobak, tobak in zraven meje smo — kdo bi si mislil! Zupan, pa v zvezi s tihotapci! No le čakaj! Ti boš mene zapiral!“

Veseli si je mel Peter Gržina roki in korakal po sobici sem ter tja.

„Pokazal bom temu ciganu! Zpomnil bo, koga je zaprl — ha, ha, ha!“

In še dolgo je snoval Peter Gržina maščevalne naklepe, ležeč na trdi skrinji. (Dalje sledi.)

